

Нозѣтъ му се подкосиха, той седна и зе нѣкакъ тѣло да гледа. Нѣщо го страшно мѣчеше. И имаше за какво: въ най-близкото село се намираше младата му булка! . . .

— Звѣрѣтъ, изпрѣвари ни, закрѣска Питеръ, стискайки силно юмрука си, но ние ще отмѣстимъ! Бързайте да стигнемъ, да извѣстимъ на Джамбея и да съберемъ хора за защита.

Но ето че се мръкна. Уморени и изгладнѣли, ние се намѣрихме въ блатиста низина покрай едно езеро. За прѣдпазване, веднага трѣбваше да накладемъ огънь. Ала земята бѣ толкова влажна и съчкитѣ така измокрени, щото въпрѣки всички мѣки не можахме да запалимъ огънь. Трѣбваше да прѣкараме нощта безъ огънь, да зѣзнемъ и да гладуваме, па освѣнъ това да слушаме на нѣколко крачки отъ насъ рева и крѣска на дивитѣ звѣрове.

Никой не можа да мигне цѣла нощъ; сгушихме се при единъ трѣстиковъ дѣнеръ и будувахме съ готови пушки въ рѣцѣ.

Изгрѣя пълната мѣсечина и съ своята мека свѣтлина облѣ сребристата повърхнина на езерото. Задъ него се тъмнѣеше високия лѣсъ, а отъ небето звѣздитѣ свѣтѣха съ яснитѣ си очи.

Прѣзъ тази нощъ, сгушени и потаени, намъ се случи да видимъ чудни звѣрове, но не полуживи, изгладнѣли и едва ходещи животни, които чезнатъ въ кафезитѣ по зоологическитѣ градини или пѣтишкитѣ звѣрници, а животни свободни, оправени, силни и пѣргави като хали . . .

Щомъ токо околността потъна въ тъма и всичко утихна, недалеко се зачуха прѣдпазливистѣпки; една великолѣпна, красива и стройна анти-